

Indonesië 2010 deel 8

Het is wennen in een hotel te logeren dat wat Westers aandoet, vergeleken met ons onderkomen in Senggigi (Lombok) en in Gili Air. De hotelkamer is prima met zijte binnen, een veranda met eveneens twee stoelen en een tafeltje, natuurlijk airco en, dat vind ik belangrijk, een kamer op de begane grond. Er is nog een

bovenverdieping, maar zo te zien nog niet verhuurd. Liever nog heb ik een van de oude hotelkamers gekregen die van de buitenkant er nostalgisch uitzien. Helaas zijn die alle bezet.

We hebben ons moeten haasten met het avondeten, want om 22.00 uur is het restaurant gesloten. We hebben de tijd niet kunnen nemen om te gaan douchen, maar al gauw blijkt dat er geen voorziening is voor het toiletgebeuren. Geen toiletdouche, want zelfs in de meest armoedige dessa's is er een waterbak met een gayung (schepje) aanwezig, zij het dat daar meestal hurktoiletten zijn. Ik heb gelukkig altijd een leeg pastic waterflesje bij me die ik kan gebruiken.

Tijdens het eten koop ik een mini flesje water. Om het water uit de kraan als drinkwater te gebruiken, ben ik altijd voorzichtig.

Bij de receptie heb ik direct een afspraak laten maken om mij te laten masseren.

De volgende ochtend zwem ik al om 7.00 uur mijn baantjes in het mooie zwembad. Om die tijd is het zelfs te vroeg voor de badmeester om het zwembad schoon te maken en hij rommelt rustig aan de kant door.

Nog met natte haren bel ik

roomservice voor mijn koffie. De service is werkelijk meer dan voortreffelijk.

Wanneer ik in mijn uppie kopi tubruk drink, zie ik de luitjes van de huishoudelijke dienst met stapels beddengoed en handdoeken voorbij komen. Ik vraag of het mogelijk is meer handdoeken te krijgen. Omdat ik veel zwem kom ik tekort. Standaard krijg ik voortaan hiervan extra. Wat is het toch een luxe dat iedere dag het bed wordt verschoond. Ik zie me al dat doen in Nederland. 'Heb ik meteen een was van heb ik jou daar. Elke dag deel ik fooien uit die ik op het kussen leg.

Sinds Lombok en Gili Air ben ik min of meer verslingerd geraakt aan gemberthee. Die wordt later standaard voor mij bij het ontbijt geleverd en later na siëstatijd om een uur of 16.00 uur. De kokkin komt mij uitvoerig verslag doen dat haar gemberthee een speciale behandeling ondergaat. Eerst wordt de gember gestoomd, in heel kleine stukjes gesneden en daarna op klein vuur de

thee getrokken. Zij doet er ook daon pandan bij. Dat geeft een extra smaak.

Mijn ligstoel is vlak bij een blimbingboom (sterappel). De rijpe vruchten ploffen als kleine granaten naast me en elke keer schrik ik me een hoedje. Ik neem een ligstoel en tafeltje wat verderop. Altijd wordt door een van de personeelsleden

wierook gebrand op bepaalde plaatsen met een mandje vruchten en bloemen. Er wordt ook kort gebeden. Zo'n traditie vind ik geweldig. De blimbingboom naast een muurtje is steevast zo'n plekje. Later doen de vogels en katten zich tegoed aan de inhoud van de mandjes en meestal sterft het van de mieren.

Bij het ontbijt denken we dat wij in een bejaardenhuis terecht zijn gekomen. Het restaurant bestaat namelijk uit twee gedeelten, met daartussen het pad naar de hotelkamers.

Wanneer ik bij de bejaarden die in vol ornaat aan tafel zitten een kijkje neem bij hun ontbijt, blijkt het Indonesisch eten te zijn met nog anderhalve kippenpoot,

een paar restjes boontjes en de andere warm houdende bakken zijn leeg. Nou nee, ik heb daar geen 70.000,00 rupia's extra voor over en we nemen een Amerikaans ontbijt. Tweede keuze is een Europees ontbijt. Verschil is dat bij het Amerikaanse knapperige bacon wordt geserveerd. Ik neem meestal maar een Europees ontbijt met een zacht gekookt eitje (ongevraagd

krijg ik standaard twee) en geroosterd brood. Natuurlijk zijn er andere soorten ontbijt, zoals een Engels.....dat laatste ligt me toch te zwaar op de maag.

Natuurlijk beginnen we het ontbijt met vers fruit, evident in Aziatische landen. Later zien we de bejaarden instappen in twee bussen. Misschien zijn ze op doorreis naar een andere bestemming.

Er zit niets anders op dan direct boodschappen te doen. De supermarkt is vlakbij en we slaan liters water in die we gedeeltelijk in de koelkast doen. Verder voor de avonden Bir Bintang (bier) of als tussendoortje. Met het warme weer drink ik graag een ijskoud pilsje. Bij de kassa doe ik een gok en vraag of ze rode wijn

hebben. De caissière roept heel hard rè(èè)d win(nnn)e en een winkelbediende achter in de zaak loopt zich het apenzuur. Een toerist achter mij komt ook op hetzelfde idee, zodat die bediende opnieuw moet rennen.

Aan de overkant van het hotel is een soort snackbar en ietsje verder zie ik een schoonheidssalon. De prijzen

staan aangegeven op een groot uithangbord en die liegen er niet om voor Indonesische begrippen. Wanneer ik door het grote raam een kijkje neem, zie ik vlak naast elkaar rijen ligbedden. Nou nou, ik zie me daar niet te kijk liggen en plein public.

Bij terugkomst maak ik kennis met de manager van het

hotel. Bij hem krijg ik korting op de massagekosten en hoef alleen zijn naam te noemen. Op een bord staat aangegeven dat

een uur massage rp. 80.000,00 kost, ongeveer eur. 8,00. Ik hoef dan maar rp. 50.000,00 te betalen. Hij heeft verschillende folders met allerlei uitstapjes en heeft een SUV ter beschikking. Iets van hem af staat nog een chauffeur die achteraf niet bij het hotel hoort, maar ook fluisterend zijn diensten aanbiedt.

De folders neem ik mee om te bestuderen en ik ga direct naar SPA waar ik flink word gepijit. Aan de masseuse vraag ik of zij een goede kapper weet. Met haar maak ik de afspraak daarheen te gaan. Die dag gaan we niet weg en nemen vrij. Ik doe mijn siësta, lees een boek en ga in de avond opnieuw zwemmen.

We zijn maar 10 dagen in Bali. De volgende dag worden er koppen met spijkers geslagen. De manager is niet aanwezig en ik maak

van de gelegenheid gebruik om met die andere driver

afspraken te maken. Als eerste wil ik graag naar de kapper en Dewi, zo heet de masseuse, gaat met ons mee.

Terwijl ik, bij wijze van spreken, uren bij de kapper zit, gaan Peter, Nyoman (zo heet de driver) en Dewi een kijkje nemen in de omgeving van Tabanan.

Peter schiet wat foto's af.

Dewi gaat ons voor naar de plaatselijke markt in Tabanan. Ik zal zonder haar verdwalen. Wat is het daar donker, maar oh zo leuk en heel groot. Gedeeltelijk is de markt overdekt en we passeren fruitstalletjes, specerijen, goedkope speelgoedwinkeltjes, verschillende kledingzaakjes en eettentjes. Hoe we ook zoeken bij de vele fruitstalletjes, er is geen rambutan te koop. Dewi belooft dat ze op een andere markt voor me op zoek zal gaan.

Ik koop kinderkleertjes voor de kleinkinderen in Nederland, Balinese cd's en wat later blijkt, ook dvd's waar ik niets aan heb om in de auto te laten afspelen.

Wat een prachtige rijstvelden. Peter haalt zijn hart op om verschillende foto's te maken. De meeste tani's (boeren) zijn familieleden van Dewi en vele sawah's zijn eigendom van de familie van Dewi.

Dewi laat Nyoman rijden naar haar dorp. Nyoman woont daar ook dichtbij.

Bij een moerassig stuk wordt gestopt en we klauteren een kleine berghelling op. Met trots laat Dewi ons het begin zien van een waterval waar het water via een bamboe pijpleiding wordt geleid naar de omringende dessa's.

Het is zuiver drinkwater, vertelt ze. Van hieruit beginnen de ceremonies. Haar huis ligt lopend toch wel een eind weegs.

Ik laat Nyoman stoppen bij verschillende huizenhoge, van papier en hout samengestelde beelden, die in allerlei gedaanten te zien zijn. Hij vertelt dat ze patung dewa ruci heten en dat ze in brand worden gestoken tijdens een bepaalde ceremonie.

We boffen, want onderweg moeten we stoppen voor een op gang zijnde bruiloft. Met behulp van de politie steken de feestgangers over en wat zijn ze prachtig gekleed.

Ik blijf in de auto achter. Op straat speelt de gamelan. Op de terugweg eten we babi guling in een restaurant dat alleen de plaatselijke

bevolking weet te vinden. Het is heerlijk. Met z'n viertjes, inclusief de drank zijn we voor eur. 5,00 klaar.

Over de babi guling: het is DE plaatselijke lekkernij in Bali. Het is een speenvarken aan het spit dat later in heel kleine stukjes wordt gesneden. Niet te vergelijken met ons speklapje of karbonade op de bbq.

We rijden nog naar een wijds meer. Bij de brug kan de auto niet verder. In dat meer wordt veel gevist, maar de visstand is teruggelopen, word mij verteld. Dewi en ik klimmen van de dijk af en ik kan het water van dichtbij zien. Er groeien bloeiende lelies en dotterbloemen. Dewi heeft met behulp van een stok toch een

waterplant met wortels en al en ook nog met een bloem kunnen veroveren, wat haar een standje oplevert van Nyoman. Ze wil haar massagekamer daarmee opfleuren. Ik hoor weer het bekende wijsje van de ijscoman en we eten een ijsje. Op mijn verzoek koopt Dewi een pakje krètèk sigaretten voor me bij een warung aan de overkant. Die warung heeft een aap, zo zielig vastgebonden aan één poot met een ketting. Overal scharrelen kippen rond de warung.

Tijdig gaan we richting hotel, want Dewi moet werken.

Met Nyoman spreek ik af dat we de volgende dag om ongeveer 16.00 uur in Pura Tanah Lot willen zijn en de Kecakdansen willen zien. De tempel is opgericht door de Hindoeheilige

Sanghyang Nirartha en staat op een rots in zee.

De tempel Tanah Lot is wel een van de bekendste in Bali. Nyoman zet ons af bij de ingang waar we toegangskaartjes kopen. Ik herken veel, maar het lijkt erop alsof de vele winkels en ook de straten er netter uitzien.

We wandelen wat af en ik zie toch wel leuk speelgoed voor De Kleintjes. Toch koop ik niets. We wandelen naar boven waar sieraden van schelpen zijn gemaakt en ook schelpen. Maar daarvan heb ik al zoveel en ik mag zelfs het kleinste schelpje niet meenemen naar Nederland.

Het spectaculaire bij Tanah Lot is de zonsondergang. We hebben dikke pech, want het is bewolkt. Woeste golven beuken tegen de tempel, maar ik heb geen zin om helemaal naar beneden te gaan om tussen de plassen door (overblijfselen van de terugtrekkende zee), rond te lopen. In die tempel is een grot waar een grote

slang te zien is. Ook dat heb ik weleens gezien. Na wat foto's lopen we terug naar de ingang. Onderweg ga ik zitten op een van de vele bankjes van een warung waar ze kelapa muda (jonge kokos) verkopen. Tegenover mij zit een backpacker die met een vriendin ergens in Kuta een kamer zoekt. Omdat ik Engels spreek en ook het Indonesisch (haar vriendin spreekt alleen Indonesisch) hebben we een leuk gesprek. Bij het afscheid geeft ze mij een papiertje waarop een schema is te zien waar wij het beste op het

strand vis kunnen eten. Nooit het restaurant ingaan waar de meeste toeristen komen, raadt ze me aan, want ietsje verder ligt het restaurant Lydia die vele malen goedkoper is. Later in die week ontmoet ik haar toevallig in Kuta.

Nyoman rijdt ons naar de ingang van de Kecakdansen. Hij wil ons het lopen daar naartoe besparen. De dansen zijn inmiddels begonnen en op harde bankjes nemen we plaats (weer toegangskaartjes kopen).

Het valt me eerlijk gezegd ietwat tegen. De dansen zijn nu op het

toerisme afgestemd, maar het blijft wel boeiend. Opeens gaat het licht uit en is het pikkedonker. Één van die enge dansers gaat naast me zitten. Ik kan hem niet zien en geef een gillette van schrik vanwege het gekriebel in mijn hals. Hij heeft daar duidelijk lol van.

Na afloop is er nog gelegenheid om met de dansers foto's te maken. In werkelijkheid heb ik de Kecakdans nooit eerder gezien, maar wat ik ervan weet is dat het uren kan duren. Nu staan we binnen anderhalf uur, inclusief foto's maken, weer buiten.

Wordt vervolgd
Mila